

[Justitsministeren.]

foreligger særdeles Omstændigheder, „som opvække en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at en Person, der ej er at finde, er død, t. Ex. naar det Skib, hvormed han er afrejst, bevislig er forgaet“, maa de efterladte dog vente 3 Aar, før den forsvundnes Ejendom kan erhverves. Forordningens Regler er utvivlsomt præget af Vilkaarene for Datidens Skibsfart. Men som Forholdene er i Dag, maa det siges, at i de Tilfælde, hvor et Skib forliser, vil man kunne føre saa stærkt Bevis, som det menneskeligt er muligt, for, at de paagældende virkelig er omkommet.

Lovforslagets Bestemmelser er netop givet med Henblik paa disse Forhold. Det nye, der indføres, er dette, at de af Forslaget omfattede Personer straks anses for døde med alle deraf flydende Retsvirkninger, og de enkelte Paragraffer i Forslaget giver i saa Henseende de nærmere Regler. Som Følge af de indtrufne Skibsforlis har der allerede for Landets Skifteretter foreligget en Række Tilfælde af denne Art, og for at sikre en ensartet Behandling af alle disse Sager har jeg anset det for nødvendigt at give Loven en vis tilbagevirkende Kraft, hvilket sker ved Forslagets § 7.

Skulde det sjældne — ja, jeg kan sige usandsynlige — Tilfælde indtræffe, at den forsvundne dukker op igen, vil der, hvis den forsvundne var gift, og hans Ægtefælle har giftet sig igen, indtræde en meget uheldig og vanskelig Konflikt, retligt saavel som menneskeligt. Jeg har valgt at løse denne Konflikt saaledes, som det fremgaar af Reglerne i § 5. Det var navnlig denne Bestemmelse, der var Genstand for Overvejelse i Udvalget i Landstinget, hvor man dog altsaa vedtog den uforandret, og jeg vil derfor fastholde denne Ordning som den efter min Mening bedste i en vanskelig Situation.

I øvrigt kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, der ledsager Forslaget, og anbefaler det dermed til Tingets hurtige og velvillige Behandling.

Fr. Dalgaard: Det foreliggende Lovforslag imødekommer absolut et Behov, en Trang til en enklere Ordning end den, der ifølge den hundredaarige Forordning af 1839 gælder for saadanne Tilfælde, som der her er Tale om, hvor der foreligger en virkelig Formodning om, at vedkommende er død, noget, som man kan betragte som ganske givet, naar der er Tale om et Krigsforlis, saadan som dette er nærmere be-

stemt i Lovforslaget. Loven vil betyde en Lettelse for mange Personer, og man maa derfor hilse Lovforslagets Fremkomst med Tilfredshed. Jeg kan henholde mig til, hvad den højtærede Justitsminister har fremført angaaende Lovforslaget, og kan anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Vagn Bro: Efter det over hundrede Aar gamle Standardværk, Forordningen af 11. September 1839, var det indirekte forstaaet saaledes, at naar der forelaa særlige Omstændigheder, som vakte „en til Vished grænsende Sandsynlighed“ for, at en Person var død, kunde Arvingerne straks uden at oppebie de særlige, ofte lange Frister forfølge deres økonomiske Rettigheder i Henseende til Indtægtserhvervelse, men ellers krævede man et positivt Bevis for Dødens Indtræden. Forelaa ikke et saadant Bevis, var det saaledes, at Ægtefællen henvistes til ved Dom at søge Skilsmisse, naar 3 Aar var forløbet siden sidste Efterretning om den savnede, medens Arvingernes Stilling reguleredes ved nævnte Forordning af 1839, hvorefter de ved Søgemaal mod den paagældende forsvundne Arvelader først kunde opnaa Indtægtsnydelse af den bortblevnes Formue 5 Aar efter og Ejendomsret 20 Aar efter. Naar, som det allerede er nævnt, særlige Omstændigheder var til Stede, som vakte en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at en Person, der ikke kunde findes, var død, f. Eks. naar det Skib, han sejlede med, bevisligt var gaaet under, eller det havde været saa længe borte, uden at man havde hørt noget fra det, at Assurancen kunde udbetales, saa kunde Arvingerne straks faa Rentenydelse og efter 3 Aars Forløb Ejendomsret. Det oplyses her, at efter disse Regler gik man frem ved Behandlingen af Efterladenskaberne efter de forulykkede fra Skoleskibet „København“.

Selv om denne Forordning af 1839, hvad jo ogsaa dens hundredaarige Virksomhed viser, var sikker, stabil og regelret i sin Konstruktion, er det forstaaeligt, at man i Nutiden har arbejdet paa dens Revision, i en Nutid, hvor Efterforskningsmidlerne og Meddelelsesmidlerne, i hvert Fald i normale Tider, er ganske anderledes hurtige, end de var for hundrede Aar siden.

Det er ligeledes prisværdigt, at den højtærede Justitsminister paa et bestemt Omraade, nemlig vedrørende et krigsforlist Skib, har givet Tinget Adgang til at vedtage en specifik midlertidig Bestemmelse, der, for at gøre Afgørelserne ligelige, faar Ind-